

[Jensen-Stevns.]

efterhaanden har faaet paalagt disse Folk — og et stadig voksende Arbejde, kan jeg tilføje. Jeg kender Sognefogder i Kommuner med et Folketal paa 1 700—1 800 Mennesker, som siger, at de i alt har 700—800 Skatte- og andre Restancer at inddrive i Aarets Løb, og foruden dette har Sognefogderne deres øvrige forskellige Opgaver at røgte. Det kan derfor ikke undre, at de ved forskellige Lejligheder giver Udtryk for den Anskuelse, at de er ved at blive overbebyrdet. Jeg tror derfor, at vi i den kommende Tid skal vise noget mere Skønsomhed overfor Sognefogderne end hidtil, enten det nu skal ske ved, at man formindsker deres Arbejde, eller maaske ved, at man ad kommunal Vej beskikker særlige Pantefogder til Inddrivning af Skatterne. Men det forekommer mig ogsaa, at Lovgivningsmagten eller Administrationen, hvem det nu beror paa, kunde og burde unde Sognefogderne en lidt større Andel i Gebyrerne end den, de nu oppebærer.

Jeg har ogsaa en Bemærkning at gøre med Hensyn til Lovforslagets § 87, som vedrører den gældende Proceslovs § 509. Proceslovens § 509 omhandler det, man med en juridisk Terminus kalder *beneficium competentiae*, altsaa det eksekutionsfrie Beløb, Værdien af det, en Debitor i Tilfælde af Eksekution eller Konkurs kan forbeholde sig, og den Regel, man havde desangaaende i Retsplejeloven af 1916 — der, saa vidt jeg husker, var overensstemmende med den da gældende Ret — var den, at

„Udlæg kan ikke gøres i de for Skyldneren og hans med ham samlevende Hustru og Børn fornødne Senge og Sengklæder samt nødvendigste Linned og Gangklæder.“

Og udover dette havde Skyldneren, hvis han var Familieforsørger, Ret til at udtage Genstande, som hører til de vigtigste Livsfornødenheder, indtil et Vurderingsbeløb af 75 Kr. Denne Grænse er siden 1916 gentagne Gange blevet forhøjet, først ved en Lov af 1919 og siden ved en Lov af 1925, som indeholder den nugældende Regel. Ved den sidstnævnte Lov kom man rigtig nok ogsaa højt op, idet den gældende Regel er den, at en Familieforsørger er berettiget til at udtage Genstande til en Værdi af indtil 800 Kr. Imod denne Bestemmelse er der blevet rejst meget vægtige Klager, dels fra handlende og deres Organisationer, dels fra Kommunerne. Fra de handlendes Side gør man med Rette gældende, at det er et Krav, som stilles til de handlende under vanskelige Forhold, at de skal yde deres

Kunder Kredit, og i Tilfælde af Arbejds- eller Erhvervsløshed anser de handlende sig for næsten moralsk forpligtede til at vise Overbærenhed og yde deres Kunder den Kredit, de har Brug for. Men under disse Omstændigheder, siger de — og det forekommer mig med fuld Ret —, er den nuværende Ordning ubillig overfor dem, idet det er næsten umuligt for dem ad Rettens Vej at skaffe sig Dækning for et Tilgodehavende hos en vrangvillig Debitor, navnlig naar man tager i Betragtning, at Vurderingen af Effekterne, Indbogenstande, Møbler, eller hvad det nu kan være, vistnok i alle Tilfælde er meget lav. Det forekommer mig derfor, at de handlende har klaget med fuld Føje, og jeg vil udtale min Glæde over, at det foreliggende Lovforslag imødekommer dem. Der var i Folketinget nogen Uenighed om den foreslaede Bestemmelse, men jeg vil meget anbefale, at man bliver staaende ved den, og navnlig, at man ogsaa bliver staaende ved den yderligere Bestemmelse: at naar der er Tale om Udpantning for Skatter, er det eksekutionsfrie Beløb kun 200 Kr. Jeg lagde nok Mærke til, at der i det andet høje Ting faldt nogle knubbede Ord til det „næsvise“ og „paatrængende“ Skattevæsen, men jeg vil dog gerne have Lov til at sige, at det er jo de kommunale Myndigheder, der her er Tale om. Det er de kommunale Myndigheder, der indriver Indkomst- og Formueskatten til Staten, og det er de kommunale Myndigheder, der inddriver de kommunale Skatter, og de inddriver jo dog ikke andre eller større Beløb end dem, der er nødvendige i Kommunernes Husholdning, og de Beløb, der er paalignet den enkelte Skatteyder, er dog lovligt paalignet ham af de Indtægter, han faktisk har oppebaaret. Man maa derfor virkelig ogsaa give Kommunerne de fornødne Magtmidler til at faa inddrevet deres Skatter. Der foreligger sikkert heller ikke nogetsteds Eksempler paa, at Kommunerne har behandlet deres Skatteydere ubilligt. Tværtimod har det til alle Tider været saaledes, at man i Byraadene og Sogneraadene gerne har lempet sig efter de Skatteydere, som var kommet tilbage. Man har været villig til at indrømme Henstand, afdragsvis Betaling o. s. v. Men Magtmidler maa man jo nødvendigvis have for at kunne inddrive Skatterne hos dem, der virkelig er uvillige til at betale. Jeg maa i denne Sammenhæng have Lov til at nævne, at der i kommunale Kredse i de senere Aar har været rejst ret stærke Klager over, at Skatteinddrivningen var vanskelig, og at Udpantningsreglerne var besværlige at haandtere,